

Steiger Kornél köszöntése

A perzsák nyelvészer a Theopropulai szorosnál elcsörtetik a napot. A világ ideje vége tele jár. Igen, de addig is.

Zord időkben a jó gazdát, Babits Mihály szavaival elve, bekeríti házat, és kerítést ácsol, hogy védje a kertjében elvetett magot, mint a „középkori szerzetes dugott a zord / sisakos hordlák, korcs ninnádok, ostoros / képrégetők elől pár régi könyvet”. Elléle munka, kerítésépítés Steiger Kornélé is, az annak gondolkodók szövegeinek gondozása, fordítása, interpretációja. Kerítésépítés egy olyan külvilággal szemben, amely mindig is meglehetősen sukot volt a filozófia iránt, de kerítésépítés a filozófián belül is a mulékony, meg nem gondolt divatirányzatokkal szemben, legyen bár szó a Bölcsészkar folyosóm hajdan mindenütt ott kísértő, szandálás marxizálásról, vagy arról a posztmodernről, amelynek szellemét Steiger Kornél oly mulatságosan gúnyolja ki a *Pont fenomenológiája* című pszeudo-Heidegger szövegében.

Az új magyar nyelvű Platon-összkiadás legutóbbi darabja, a 2003-ban megjelent, a *Nagobbik és Kisebbik Hippiaszt, a Lakhészit és a Lúszvzt* tartalmazó kötet, Babits hasonlatát folytatva, ugyancsak ilyen kerítet övő „léckatona”. E négy szókratikus dialógus közreadásában – éppúgy mint az Atlantisz Kiadó által indított sorozat, illetve a vállalkozás sikerére, színvonalára biztosítékot jelentő szakmai műhelymunka egészében – Steiger Kornél középponti szerepet játszik.

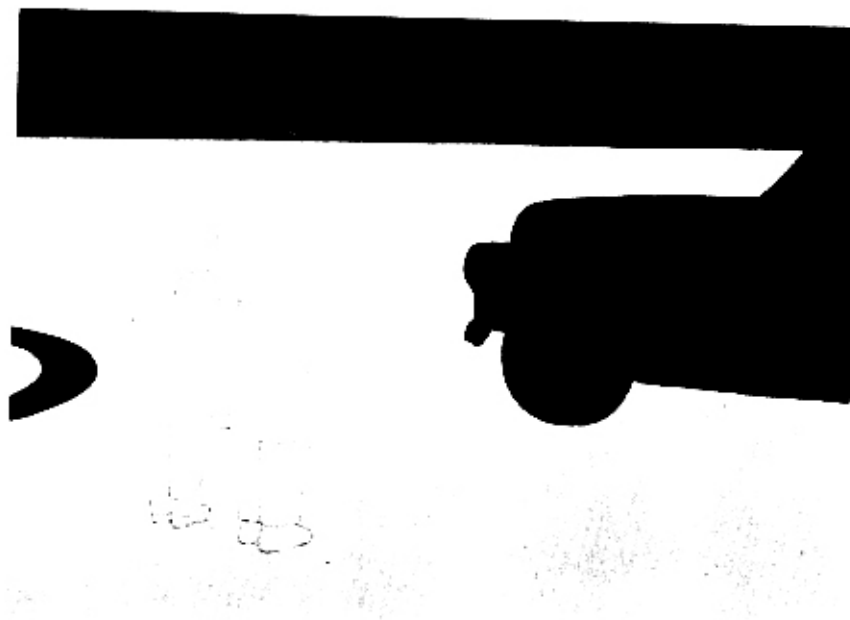
Azt, akiknek miessen hagyományja, de vágyódik utána, Wittgenstein a balszerencés, hoppón maradt szerelmeshez hasonlítja. S ha ma körülnézünk a kulturális piacon, úton-útfélen találkozhatunk a hagyomány hányából született pótlékokkal, a legkülönbözőbb őseredetinek kiküöltött, és mindenre megoldást kínáló úgynevezett titkos receptekkel, álbölességekkel. A régi szövegek feltárásának és interpretációjának, az igazi klasszika-filológiának azonban az egyik tanulsága végül is mindig az, hogy nem létezik elveszett bölesség, elsüllyedt mindentudás.

És ezért, amennyire értéket övő, kerítésépítő tevékenységnek nevezhető is az, amit a klasszikusok interpretátora művel, éppannyira mondható egyúttal nyitásnak: hozzájárulást enged a kúthoz, megnyitja és egyben újratereíti a hagyományt, amely máskülönben néma maradtna számunkra.

Czoch Gábor

azert nem tudom jól a szöveget.

szert ilyen esetekben – bármily

Fehér László munkája

Kívülről befelé fogok haladni. A kötet címevel kezdem, mert az az első, mondhatni, kritikus pont.

A cím! Hát az nagyon jó! A hajózás, a folyó metaforája, annak ellenére, hogy sokat látott, tapasztalt öreg szolgáltató már a háznál, ez alkalommal – talán mert dugiban jött hűzött a vízállásjelentések véghetetlenül hömpölygő csodavizéből – hirtelen megfiatalodva, kívánatos asszonyisággal ringatódóva lépked előttünk, hogy bevezessen az ön könyvének tágas hajlékába. Ott már a fogadóteremben régi ismerősbe botlunk. Nincsenek véletlenek. A telorkor gyermekségétől lélszemű nagy alakja, az „Isten, áldd meg a magyart...” kezdetű nemzeti himnuszunk szerzője, Kolcsay Ferenc az.

De ezzel már beljebb is kerültem,

kezdünk is – a vége csak kínos, nyögős és groteszk kuporgás lehet dolgaink felett, eredménye pedig valami olyan nyomasztó halmazállapotú trutyimó, amelyet akárcsak selejtes spanyolviasznak sem minősíthetünk nyugodt szívvel.

Összegezve: az előhang egyik legfőbb tanúsága az, hogy az ön kezében egy közösleges olló is élesebb okosság, vízzibb ékességgel villog, mint sokakéban a toll. De ez nem tartozik szorosabban vett tárgyunkhoz.

A kötet valamennyi megnyilvánulása arról győzi meg az olvasót, hogy ön kritikusként mindenekelőtt az nodalommal örül – alkalomhoz illően – egy vízimalomban. Talán ezért is van, hogy az ön szigorú személyesszabott ugyan, ám nem személyeskedő, hogy sem bírálóit, sem dicséret-

...ok és nemünk...
önmagunkon kívül é...
hez képest. De ez...
szorosabban vett t...
Oda az tartozik...
ke azoknak, akik v...
tulnak, gyakoroln...
nek folyamatosan...
koznapokban – leg...
– annyira gyakorta...
hogy igazán talán n...
be sem lehet putatr...
és most ismét az...
pően jó karban szol...
tő metafora nyomá...
– nem más, mint a...
hogy hiába minden...
korai a kelés, hogy...
ki-berakodás, a sov...
zűrös, zajos, hözöng...
vissza népség a ha...
hogy a fedélzetén c...
a parti kocsmákba...
tudnak fajulni idő...
gok, hajósként, a fi...
Nem szükségmegok...
lesleges idő eltölté...
módja, de nem is k...
küldetés vagy hata...

egyszerűen csak egy...
ránk maradt mesters...
magától értetődő foly...
küzdelmé és felelősség...
nagyszabású vállalkozás...
Az eredetileg feltett n...
konkrét kérdés az volt...
Margócsy István miért k...
a díjat, és most, hogy las...
érek, illő lenne végre ko...
szal is szolgálnom.

Azt mondtam a lege...
vannak dolgok, amelyek...
nak. Az Im például – i...
hogy csúmlja, de amióta...
– Schürdingnél apadt, lej...
Palladium-díj pedig azért...
az olyan művek szerzői, n...
az oné is, évről évre megk...